Skandinaviens Stjerne.

Organ for de sidste Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

5. Aarg. Nr. 22. *Den 15. August 1856.* Priis: 6 Sk. pr. Expl.

Om Evangeliets første Principer.

Tale af Ældste Parley P. Pratt, holdt i det nye Tabernakel i Store Salt Sø Stad den 26de August 1855.

(Fortsat fra Pag. 329.)

Hyrderne forbausedes, og det havde de Aarsag til, og de bragte disse Ord til Enhver i hele Judæa. Dog hine Engle var ærlige nok til at synge den hele Sandhed, endskjøndt Jøderne betragtede alle Hedninger som Hunde, og jeg synes, jeg hører Hyrderne, som bragte de glade Tidender til Enhver, sige: „Til disse Hunde?“ Alligevel var Englene — et Chor af dem — dristige nok til at synge: „Vi forkynder Eder en stor Glæde, som skal vederfares *alle* Folk.“

Hvilke store Ord for jødiske Hyrder! Hvor de maa have udvidet deres Hjerter og forundret sig over disse overordentlige Efterretninger! Peter havde neppe faaet sit Hjerte stort nok, for at kunne troe disse glade Tidender mange Aar efter, de blev forkyndte, endskjøndt han havde prædiket saa meget.

Det udvidede sig gradviis og trak sig sammen igjen, tænker jeg, og tilsidst maatte han have et Syn; en Dug, nedlodes fra Himlen og flere Ting vistes ham og forklaredes ham gjentagne Gange, for at faae ham til at udføre de glade Tidenders Sandhed, som blev sunget af Engle ved Frelserens Fødsel.

Det viste saa meget, det var en altfor udstrakt Plan, et saadant bundløst Hav af Barmhjertighed, og det gjorde en saadan Foranstaltning for Menneskeslægten, at Peter ikke kunde fatte det. Dersom Englen havde sagt, det var for Jøderne, Guds Eiendoms-Folk, de som kunde modtage den nye Aabenbaring, da kunde det have ladet sig høre; men at forkaste deres Traditioner, som efter deres Mening var de udvalgte Faa, og at de skulde troe, at de glade Tidender om Frelserens Fødsel var for de hedenske Hunde, det kunde de ikke et Øieblik udholde. De var af Israels Huus, Forjættelsens Sæd.

Det var i Sandhed et besynderligt Syn, der udfoldede de glade Tidender om Frelserens Fødsel; thi dette var hine Engles særegne Mission. Derfor bragte de ikke

Evangeliet, de sagde intet om Daab, ei heller om Omvendelse eller Syndernes Forladelse, men bragte blot glade Tidender derom. De kundgjorde den vigtige Begivenhed, at en Frelser var født paa en saadan Dag og et saadant Sted, og forklarede Følgerne af hans Fødsel i Bethlehem, under de nævnte Omstændigheder paa den Tid, og bekjendtgjorde, at disse Efterretninger og disse glade Tidender skulde gaae til alle Folk.

Hvad var Resultatet? Det gik igjennem Judæa, det lød i Samaria, det gik til Rom, Grækenland og Ethiopien, det gik til Jordens yderste Dele; det strakte sig snart over Havet; Guds Engle, som sang hiin Sang, kunde aldrig modsige deres Ord. Hvis de da skulde bære det over Havene til ethvert Land og Continent, hvor Forjættelsens Sæd var, saa var de forpligtede til at opfylde den Mission, og derfor svang de sig let til Amerika og forkyndte de glade Tidender der.

De fandt Folket der afspærret fra Sandhedens Lys ved en Sky af Mørke. Der fandt de et Folk ved Navn Nephiter og Lamaniter, som var en Green af Israel, og som blev bortført eller rettere bragt over de store Vande fra deres Land, og de bar de glade Tidender til dem, hvilket I har læst i Nephi Bog, og de underrettede dem om, at paa den Tid og det Sted var Frelseren født.

Senere hen kom Frelseren selv did, og fortalte det til Folket; men dette var efter hans Opstandelse, thi Arbeidet var for meget og Marken for stor for hans timelige Liv. Han havde kun nogle faa Aar at prædike Evangeliet i for Jøderne, og en Deel af den korte Tid, han levede — 33 Aar — var han et Barn, en Dreng, og maatte derfor indskrænke sig til det Land, hvor han havde sit dødelige Legeme, og maatte bæres af de mægtige Bølger, som adskilte eet Land fra et andet. Men efter hans Opstandelse, var han ligesaa uafhængig af Bølgerne og Bjergene, som af de, der korsfæstede ham, thi da kunde han hæve sig over deres Magt; han kunde gaae fra een Planet til en anden med fuldkommen Lethed; han kunde ligesaa godt stige op og gaae fra Continent til Continent, og han kunde ligesaa godt opstige til sin Gud og og vor Gud, som han viste sig for sine Disciple.

Jeg siger at Jesus ikke kunde holdes i Palæstina; hverken Bjergene eller de oprørte Have havde Magt til at standse hans Fremgang; thi han havde sagt til sine Disciple, medens han endnu levevede, at han havde andre Faar, som ikke var af denne Sti, og han sagde: „De skal ogsaa høre min Røst."

For at opfylde dette, og overeensstemmende med Beskaffenheden af hans store Hverv, viste hele, ikke blot den halve, Verdens Frelser sig i sit forherligede Legeme for Nephiterne i Amerika og lagde Præstedømmet paa dem med alle dets Gaver og Kræfter — det samme herlige Evangelium, som han kort før havde givet sine Propheter og Apostler i Jerusalem — og han bød dem, som han udvalgte til at holde Præstedømmet paa dette Fastland, at gaae frem og prædike de samme glade Tidender om Saliggjørelse til hele deres Verden og opfylde en Deel af Peters Ord: „Thi Forjættelsen er til alle dem, som er *langt borte.*"

Jesus henvendte sig til hine Nephiter, da han nedsteg, og saa mange, som kunde komme nær ham, faldt ned for hans Fødder og badede dem med deres Taarer, undersøgte hans Vunder, hørte de venlige Ord af hans Mund, de saae ham opstige og atter nedstige, og de følte saa varmt i deres Menneskekjærlighed og Hengivenhed, og Sandhedens Lys var saa stort og udstrakt i dets Velgjerninger og Godgjørenhed, og Vidnesbyrdet saa kraftigt, at de glædede sig over de Velsignelser, som var uddelte; og derpaa befalede han dem at nedskrive hans Ord, og en Beretning om de Mirakler, han gjorde blandt dem.

De gjorde som han befalede, og de elskede disse Optegnelser saa meget, at de gik i Arv til enhver af de efterfølgende Propheter lige til Mormon, der blev født tre eller fire hundrede Aar senere. Han kunde ikke overlevere disse hellige Optegnelser videre formedelst Frafald fra Troen og Folkets Gudsbespottelse og Ugudelighed, og formedelst Krige og Besværligheder, som var blandt Folket; derfor gjorde han et hemmeligt Gjemme for disse Skrifter og lagde dem i Jorden; han skrev ogsaa en Bog og kaldte den „Mormons Bog,“ der var et Udtog af de andre Optegnelser, og denne blev opbevaret for Herren, og ved den Almægtiges Medvirken bragte en ung Mand — Joseph Smith — ved Guds Gave og Kraft, ja, siger jeg, ved hiin unge Mands og hellige Engles Betjening blev denne Bog bragt frem for Verden, og den er siden den Tid bleven prædiket om og læst i vort og mange andre Sprog, og vi fryder os i den og har baaret Vidnesbyrd om den for Verden.

Det er ved den velsignede Mormons Bog, med det velsignede Evangelium, den indeholder, at vi har det Vidnesbyrd, som vi har, med Hensyn til Menneskenes Frelsers Død og Opstandelse.

Det er sandt, hvad der staaer nedskevet i Mormons Bog, og som det er prædiket paa dette Continent, (Amerika) og det er sandt, hvad der er skrevet i det Nye Testamente, som prædikedes for Jøderne i Jerusalem, og som det prædikedes for de ti Stammer, endskjøndt vi endnu ikke har faaet deres Optegnelse; men vi vil faae den, og vi vil finde, at den velsignede Jesus ogsaa aabenbarede Evangeliet for dem, og at de frydede sig i det.

Og deres Optegnelse vil fremkomme paa en saadan Maade, at vi kan vide med Vished og Sandhed, at de havde det evige Evangelium, saavel som deres Brødre i Jerusalem og paa dette Continent.

Naar disse Ting skeer, vil vi have tre gamle Optegnelser overleverede fra tre forskjellige Lande. Vi har i det Gamle og Nye Testamente, Mormons Bog og andre gode Bøger, Alt, hvad vi for nærværende trænger til.

Vi skal tilsidst have Historien om de ti Stammer i Norden, om Nephiterne i Amerika, og om Jøderne i Jerusalem, og deres skrevne Vidnesbyrd vil blive eet, og deres Ord vil blive eet, og Guds Folk vil blive samlet ved Vidnesbyrdet til eet Samfund, og de Sidste - Dages Helliges Vidnesbyrd vil blive eet med de Forrige-Dages Helliges, (og det er allerede nu, saa vidt det gaaer) og disses Vidnesbyrd skal fare over Jorden som en Flod, ved Menneskers og Engles Røst og tilsidst ved den

store Basuns Lyd, og Ingen skal undkomme.

Førend denne store Ødelæggelse, vil det evige Evangelium blive prædiket for dem af Guds Tjenere, ved Menneskers og Engles Vidnesbyrd, ved Jesu Christi Vidnesbyrd, ved de gamle og nye Propheters, ved Joseph Smiths og ved de af ham ordinerede Apostlers Vidnesbyrd, ved de fordums og de nuværende Helliges, ved de ti Stammers Vidnesbyrd og ved Himlens og Jordens Vidnesbyrd; da skal de Ugudelige sendes til deres eget Sted, og Sandhed blive grundfæstet paa Jorden, og Fryds- og Glædes-Røsten skal høres af de Sagtmodige.

De som forsager deres Synder skal have rigelig Aarsag til at glæde sig med dem, der elsker Sandheden, og som derved er bleven rene af Hjertet.

Fryd og Glæde skal høres, og der skal være glædelige Tidender for alle de Sagtmodige og de Rene af Hjertet, og for Alle, som elsker Lærdom, for Alle, som ikke vil forhærde deres Hjerter, og for alle Syndere, som vil være lydige og afstaae fra deres Synder og føre et helligt Levnet.

Skriget: „De vil ikke omvende sig og ikke blive bedre, saa at jeg kan helbrede dem," vil ikke mere høres, thi den Herre Gud, den velsignede Frelser, som er fuld af Kraft, Magt, Kjærlighed og Lægedom, vil med sit Præstedømme velsigne dem, og de vil finde Trøst; thi han vil helbrede dem.

Af den Kjendsgjerning, at Jesus beklagede sig over et Folk, som ikke vilde omvende sig, saa at han kunde helbrede dem, vil vi drage den Slutning, at Omvendelse var en Betingelse for den lægende Kraft. Derfor siger han: „De vil ikke afstaae fra deres Synder og omvende sig, at jeg kan helbrede dem." Men naar de har omvendt sig og voxet til eet, kommer Kraftens Dag, og da siger han: „De har omvendt sig og jeg vil helbrede dem."

Veed I ikke, at han kom til Nephiterne, og at han sagde: „Bring frem Eders Halte, Blinde og Stumme, og jeg vil helbrede dem; thi jeg seer Eders Tro er stor nok, og jeg vil helbrede dem Alle;" og at han helbredede Enhver, eftersom de førtes til ham? I har læst det i Mormons Bog. Hiin almindelige Helbredelsesdag kom til dem; thi den ugudeligere Deel af Indbyggerne var afskaaren, og jeg vilde ønske, at den Dag maatte komme blandt os.

Vel, lad os omvende os, og de, som er bleven forbedret, lad dem vedblive dermed, og bestandig blive endnu bedre; thi jeg elsker en daglig Forbedring. Jeg mener ikke, at jeg elsker Folk, som vender sig bort fra Sandheden og derpaa fortryder det og siger, jeg er bedrøvet; men jeg mener, at et Menneske behøver at forbedre sig idag, imorgen og iovermorgen, fordi et Menneske, som gaaer fremad, lærer gradviis. Idag lærer han at forstaae, at et af hans Principer eller Fremgangsmaade er forkeert, og naar han indseer, at han gjør feil og lærer sin Feiltagelse at kjende, omvender han sig derfra; men selv da forstaaer han ikke alle Ting, som henhører til Ret og Uret. Han har ikke lært at kjende alle Ting, som maatte staae i Veien for Guds Riges Opbyggelse, og af denne Aarsag behøver han eller trænger han til at forbedre sig idag, imorgen, iover-

morgen og saa fremdeles, indtil han er omvendt fra alle sine onde Vaner og Ureenheder, og bliver en saadan Mand, som Herren finder Behag i.

Og Jesus siger: „Vorder som jeg, og jeg er som Faderen.“ Han stiller sig og dem i Modsætning til Faderen og siger derpaa: „Hvad Slags Mænd bør I være? Sandelig siger jeg Eder, saadanne som jeg er, og jeg er som Faderen er.“

Det er i denne Hensigt, vi kommer ind i Verden, at vi kunde blive liig Faderen, og for at vi kunde blive liig *ham*, behøver vi at forbedre os hver Dag, eller idetmindste indtil vi er frie for alt Ondt, selv om det skulde være fem hundrede Gange — ikke at vende os bort fra Sandheden, men at bevare Fremadskridningen til Fuldkommenhed.

Vi behøver at forbedre os indtil vi føler, at Forjættelsen om den Hellig-Aand virkelig er „til alle dem, som er langt borte, ja til saa mange, som Herren vor Gud vil kalde dertil.“ Herren kalder Jøderne, de Christne, „Mormonerne“ og Hedningerne. Han kalder de ti Stammer, og han har ogsaa kaldet os. Gud har kaldet Broder Joseph, Br. Hyrum, Br. Brigham, hans Apostler og Ældster, hvilke holder Præstedømmet i denne Tidsalder, og han kalder Folket i Amerika og i Europa, og hele Menneskeslægten. Nogle kalder han ved sine Engle og ved sin egen Røst ud af Himlene. Paa denne Maade kaldte han Joseph og hans Medbrødre og aabenbarede Evangeliets Fylde til dem, lagde det evige Præstedømmes Kræfter paa dem efter den samme Orden, som han selv havde, og bød dem at gaae frem og kalde Andre til at hjælpe sig.

De gjorde saa, og Andre adlød Evangeliet; de lagde deres Hænder paa dem, efter at de havde døbt og confirmeret dem, og ordinerede dem til at bære Vidnesbyrd om deres Kald og Evangeliets Gjenoprettelse i dets Fylde, thi et nyt Raab var udgaaet til Jordens Nationer.

Og der udfordredes en ny Kaldelse i vore Dage; thi Peter var gaaet den Vei, som alle Andre, tilligemed sine Brødre, der var hans Samtidige, og Brødrene blandt Nephiterne var gaaet bort eller var bleven borttagne, og de, som holder Fuldmagten hos de ti Stammer, er gaaet samme Vei.

Og det var dette, som bragte hine glade Tidender og hine Sendebud til os, og det var dem, som bragte Himlens Lys til vor elskelige Broder Joseph Smith.

Hvis jeg er bleven et stort Vidne om disse Ting, hvad bragte da Sandheden til mig? Det var ved Engles Betjening, under hvis Hænder disse mine Brødre er bleven ordinerede til det hellige Præstedømme, og det bragte ned med sig det evige Evangeliums Velsignelser; thi det kunde ikke være i Verden uden en Kaldelse, fordi de, som fordum holdt det, var gaaet til en anden Virkekreds.

(Fortsættes.)

Om Tiende.

(Fra „the Millennial Star.")

I Begyndelsen, da den store Plan til Menneskenes Frelse blev lagt, var iblandt de mange Lærdomme og Principer, der dengang blev bestemt at skulle iagttages af dem, ogsaa dette, at man skulde betale Tiende af sin Formue. Det var fra denne store, himmelske Lov, at Menneskene først fik Begreb om at paalægge hverandre Skatte, osv.

„Marken er Verden," og for at bruge denne Mark har det altid været Menneskenes Pligt at betale til dens Eier ti Procent af Alt, hvad der har været dem tilladt at afvinde den. Da Israel i gamle Dage ophørte med at bringe deres Tiende i Herrens Forraadshuus, beskyldte Herren dem for at have røvet ham. *Malach. 3, 8.*

Bibelen giver os kun liden Underretning om flere af de store ledende Principer i Troen paa Evangeliet, som var antagne af Menneskene, eller aabenbaret til dem før Noahs Dage, og den siger ligesaa lidt om Tiende, som om andre Lærdomme, der blev aabenbarede til Menneskets Frelse efter Syndefaldet.

Paulus angiver, at Evangeliet var til førend det prædikedes for Abraham, og at iblandt de vigtigste Lærdomme, som iagttoges af ham, var den, at betale Tiendedelen af hans Formue til Høi-Præsten Melchizedek: „Og han gav ham Tiende af Alt." 1 Mose B. 14, 20. Denne Lov vedblev at være strengt indskjærpet af de patriarkalske Fædre, og var det fremdeles i Israel, efter at de var bleven en Nation. Den Maade, hvorpaa den anvendtes paa Folket i de Dage, er udførligt beskreven i Loven, som blev dem given af Moses, hvilken paa det samvittighedsfuldeste blev opfyldt af alle dem, som levede i Naade for Gud. Endog efter at Israel var falden i Overtrædelse vedblev denne Ordinance, som et stort nationalt Særkjende, og det gik saa vidt, at Pharisæeren i sin Bøn nævnte det som en af sine retfærdige Handlinger: „Jeg giver Tiende af alt det, jeg eier."

Nogle antager, at Tiende-Loven blev afskaffet, da Christus kom, af den Kjendsgjerning, at han ikke gav nogen udtrykkelig Befaling, saa vidt vides, at den skulde vedblive. Grunden, hvorfor det tilsyneladende ikke lærtes de jødiske Disciple, var den, at Jøderne strengt overholdt denne Lov paa hiin Tid. Hvis Jesus Christus ikke indskjærpede den ved en ny Befaling, saa gav han den sit Bifald; thi han sagde til Pharisæerne: „I give Tiende af Mynte, Dild og Kummen og efterlade de Ting i Loven, som er svarere. Disse Ting burde man at gjøre, *og ikke forsømme de andre.*" Jesus lærte Jøderne disse „svarere Ting i Loven," hvilke de forsømte; af denne Aarsag hører vi kun lidet om Tiendeloven, fordi de var flittige til at iagttage samme. Vi finder, ved de Exempler vi allerede har henviist til, at denne Lov, ligesom de, der angik Offring, Brændoffer og det celestiale Ægteskab, blev given længe før de ti Bud overleveredes Moses under Torden og Lyn paa Sinai, hvilke holdes for hellige af alle bekjendte Bibel-Troende.

Derfor er det en Lov til hele Menneskeslægten, som er nedarvet fra Begyndelsen af, og om muligt er den i Særdeleshed gjort endnu mere bindende for Præstedømmets Slægtfølge og Israels Blod ved en speciel Befaling og Pagt, end for de Øvrige i Verden. Da Forjættelsens Hellig-Aand løftede Sløret op for Synerne af Jacobs Sind, og han saae Forjættelsernes herlige Opfyldelse, som Herren havde givet ham, nemlig, at hans Sæd skulde blive saa talrig som Sanden paa Havets Bred eller som Stjernerne paa Himlen, og at Jordens gode Ting skulde mangfoldigen gives ham og hans Efterkommere, og i sit Hjertes Glæde gjorde han et Løfte for Herren sigende: „Jeg vil visseligen give Dig Tiende af alt det, Du giver mig. 1 Mose B. 28, 22. Derfor er Tiendeloven bindende for alt Israels Blod, formedelst deres Fader Jacobs specielle Løfte, saavel som ved en senere Befaling given dem ved Moses, hvilken, som vi har seet, nød Jesu Christi fuldkomne Bifald, da han var paa Jorden.

Baade den romersk-catholske Kirke og den engelske Kirke lærer og indskjærper Tiendeloven, og liig mange andre Principer, der i sig selv er gode, men som Menneskene har forvendt til onde Hensigter, er de bleven afledede fra de Befalinger, som Herren gav sit Præstedømme i høie og hellige Øiemed i tidligere Verdens-Perioder.

Da de, som holdt dette Præstedømme og practiserede disse Love i Retfærdighed, blev fordærvede, fordærvede de ogsaa Himlens Love og Ordinancer og benyttede dem til at udføre deres egennyttige Hensigter, uden Hensyn til i hvilket Øiemed Herren havde bestemt dem. Eftersom Guds Rige bliver grundfæstet, vil disse, tilligemed mange andre vigtige Love og Ordinancer, af hvilke Verden ikke engang har et Spor tilbage, gradviis antages af de Hellige og udføres for at opfylde de Hensigter, hvortil Herren bestemte dem i Begyndelsen, og dette gjøres med Tienden iblandt de Hellige. Hensigten med den er at grundfæste en Nation af Konger og Præster paa Jorden for den høieste Gud, til Templers Opbyggelse osv.

Da Præstedømmet atter blev gjengivet til Jorden ved Joseph Smith, blev dette Bud gjældende for Israel i de sidste Dage. Ingen vil nogensinde arve Abrahams, Isaks og Jacobs Velsignelser førend de lærer at holde denne Lov, og at sætte Priis paa de Velsignelser, som flyder af at gjøre saaledes. Dersom de aldrig opfylder den, vil de blive Fremmede for Israels Borger - Samfund og tabe al Ret til Arv i Guds Rige. Desuden sagde Herren i en Aabenbaring til Joseph: „Den, som har betalt Tiende, skal ikke opbrændes; thi efter i Dag kommer Opbrændelsen.“

Herrens Handlemaade med sit Folk i enhver Tidsperiode, naar Præstedømmet har været paa Jorden, og i Særdeleshed i denne sidste Uddeling, viser, at Opfyldelsen af Tiendeloven er nødvendig for at kunne opnaae det Maal af Saliggjørelse, som enhver Hellig lever i Haab om at erholde. Om Nogen bliver frelst uden at holde den, vil det kun skee „saasom ved Ild.“ Endskjøndt de skulde vedblive, vil deres Gjerninger være som Hø og Halm paa Opbrændelsens Dag.

Der har altid været Nogle i

Kirken, som har følt sig altfor fattige til at betale Herren hans Deel, og medens dette har været Tilfældet med Nogle, som virkeligen var fattige, har der været endnu flere af dem, der sammenlignelsesviis har havt mere end nok. Saadanne Hellige minder os om en begjerlig Betler, som, istedetfor at være taknemmelig for de tilstaaede Fordele, kun raaber endnu høiere efter flere. Det er, deres Gjerrighed tiltager i Forhold som den tilfredsstilles. Hvis ikke Saadanne omvender sig, vil de finde en stor Underbalance imod sig, naar Regnskabsdagen kommer, som de maae betale til den sidste Hvid.

Vigtigheden af Tiendeloven er beundringsværdig aabenbaret i Herrens Handlemaade med sit Folk i denne Uddeling. Herren fordrede sin Tiende af de Hellige i Staden Nauvoo, da de var syge og sammenlignelsesviis trængende efter deres sidste Forfølgelser i Missouri, og det var med disse de Fattiges sammensamlede Smuler, et Tempel blev opført, som kostede en Million Dollars, hvori Herren gav de Trofaste Præstedømmets høiere Nøgler, som har sat hans Tjenere i Stand til at befordre hans Rige paa Jorden og meddele Frelse til det adspredte Israel.

I den Tid Propheten Joseph levede, og medens de Hellige var i Nauvoo, havde de, der betalte deres Tiende, Rettighed til Ordinancerne i Herrens Huus, som Andre ikke havde; iblandt disse var den vigtige Ordinance: Daab for deres Døde.

Efter at de Hellige var bleven uddrevne fra Nauvoo, og ved Herrens Velsignelse begyndt at nedsætte sig i Bjergenes Dale i en stor Afstand fra Hedningernes Indflydelse, aabenbarede han Tiendeloven fuldstændigere for dem, og de helligede sig selv og deres nye Hjem paa ny til ham ved at holde denne Lov mere fuldkomment. De Hellige i Zion er opfordrede til at betale deres Tiende, og om der er Nogen, som ikke gjør det, vil han snart ophøre at have et Navn i Israel. Herrens Huses Dør er lukket for Saadanne og de finder sig afskaarne fra Saliggjørelsens Velsignelser — fra det eneste Middel, gjennem hvilken de kan blive Frelsere paa Zions Bjerg for sig selv, deres Efterkommere og deres Døde.

En Lov, som fordrede Offer, var altid nødvendig for Israel fordum for at erindre dem om deres Gud, og den er ligesaa nødvendig for Israel nu, for bestandigen at paaminde dem om fra hvem de modtager deres Velsignelser. Hvis ikke de Hellige paa denne Maade altid blev opfordret til at offre en Deel af deres timelige Gods, som de er oplærte til at kalde deres eget, men som i Virkeligheden tilhører Herren, vilde de blive dorske og gjenstridige og snart forglemme, at Guds Rige skal grundfæstes paa Jorden, eller at det er nødvendigt for dem at gjøre noget for at faae en Arv i det.

I samme Forhold, som de Hellige i disse Lande har voxet i Kundskab og Tro, har det Ønske tiltaget i deres Hjerter, at blive deres Brødre og Søstre i Zion mere og mere lige, saavel i deres Arbeider som i deres Tro og Følelser, og saaledes er en stor Deel af dem bleven forberedte paa Tiendelovens Antagelse. Vi tillod adskillige af Brødrene i Præstedømmet for flere Maaneder siden at indføre den i deres Ar-

beidsmarker, og et saa stort Antal af de Hellige har i de Conferencer, hvor den er bleven indført, taget fat paa den i Tro, arbeidet for den og vidnet saa rigeligt om de mange Velsignelser, som de har annammet ved at iagttage den, at vi ved den Hellig-Aand er bleven nødte til at anbefale alle Conferencer at sætte denne Lov i Udøvelse; og vi siger til Alle, som vil være trofaste i at adlyde den, at de skal blive styrkede i Troen, og føle den Hellig-Aand i større Grad og erholde en større Forøgelse af Herrens Velsignelser. Naar de samles hjem til Zion, vil de erfare, at de har gjort et forberedende Arbeide her, som vil sætte dem i Stand til der at holde Herrens Lov i større Fuldkommenhed — at antage de Forholdsregler, som der udføres, villigere, end de ellers vilde gjøre, ved hvilke de Trofaste faaer Helliggjørelse og Velsignelse.

Hidindtil er Tiende bleven forlangt af dem i dette Land, (England) der har havt flere Midler, end de behøvede til deres Emigration, og er ikke bleven forlangt af dem, der kun har havt tilstrækkeligt for at kunne hjælpe sig selv. Al Tiende af dette Slags skulde altid sendes til dette Contoir, som hidindtil, at de, der betaler den, kan faae Credit for samme i Tiendens Hoved-Contoir i Store Saltsø Stad; men al Tiende af deres Indtægter vil være under de Conferencers Bestyrelse og Control i hvilke den er indbetalt, og Anvendelsen af Tiende er underkastet deres Raad, som staaer over dem i Præstedømmet. Heraf skulde de løbende Udgifter i Grenene og Conferencerne udredes, de forskjellige Hoved-Fond understøttes, og efter at Tempel-Fondets Fordeling paa enhver Conference er betalt, kan Overskudet blive anvendt til saadannne Øiemed, som udfordres til Evangeliets Udbredelse og Israels Indsamling. Vi stoler paa, at Ingen vil tabe det vedvarende Emigrations-Fonds Vigtighed af Sigte, men at de lader Betalingen til Tempelfondet og de Fattiges Indsamling være de to store, ledende Hoved-Øiemed.

I den Tid vi har arbeidet i dette Land har vi modtaget Breve fra Brødre, der havde mere eller mindre Formue, som angav, at de ikke syntes at nyde Aandens Frugter og have den Glæde i Herrens Værk, som mange af deres Brødre syntes at have. I de fleste eller i alle disse Tilfælde vil vi finde, at disse Mænd ikke har betalt Herren den Deel af deres Eiendomme, som er hans Rettighed, og vi spörger dem, hvad Ret de har til at bede om eller vente, at Herren vilde velsigne dem med sin Aands bedste Velsignelser, med Aabenbaring, Kundskab, Viisdom og Kraft til at frelse sig og sine Familier paa Trængselens Dag, hvis de ikke er villige til at betale ham den Deel af denne Verdens Goder, som han fordrer af deres Hænder. Hvis ikke saadanne Mænd hurtig omvender sig fra at røve Gud og bliver ærlige mod sig selv, mod de Hellige og mod *ham*, saa vil de snart tabe det lille Lys, de nu har, og blive overgivne til Hjertets Haardhed og Sjælens Blindhed, blive Apostater og døe.

Idet vi slutter denne Afhandling, ønsker vi at paaminde de Hellige om, at de skulde bestandig see frem med Troens Øie til den Tid, de skal blive hjemsamlede, hvor man vil vente, at de

skal leve efter den endnu høiere Helligelseslov, som nu er bleven antagen af de Hellige i Zion, og som Alle i hiint Land, der ville opnaae Herlighed og Ophøielse i det celestiale Rige, vil blive opfordrede til at holde.

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de August.

I dette Nummer af Stjernen har vi indrykket en Artikel om Tiendeloven fra „Millennial Star,“ der ligesom Alt, hvad der hidindtil er bleven publiceret for os, udgjør en Deel af Gjenoprettelsens store Værk i de sidste Dage, hvilket efterhaanden vil bringe Alt, hvad de Gamle havde, og som de glædede sig i, tilbage til os med dets Velsignelser, Gaver og Kræfter, og sætte os i Stand til, ligesom disse, organiseret og sammenholdt som et Folk, at leve ved vor Religion i dens hele Udstrækning, uafhængige af alle Jordens Nationer, og Trin for Trin gaae fremad til vor Kaldelses Maal under Israels Pagter og Forjættelser, at vi maae opfylde Prophetiens Ord, at den Ringe skal blive til et mægtigt Folk, saa at Jordens Mægtige skulle sige, lader os ikke gaae op til Zion, thi Zions Børn er forfærdelige, og hvo kan bestaae.

Vi henlede i Særdeleshed de Helliges Opmærksomhed herpaa, og anbefaler det til nøiagtig Gjennemlæsning, at Eders Hjerter maae blive beredte til ei alene at annamme Tiendeloven, men ogsaa til at vise Eders Tro i Eders Gjerninger, og med en levende og klar Overbeviisning anerkjende den som en guddommelig Aabenbaring og Lov, og med prophetisk Øie, liig de Gamle, der skuede vor Tid, see hen til de Velsignelser, der venter os. I England, hvor Kirken har staaet længere, og hvor Velsignelserne blandt Guds Folk er større, er denne Lov sat i Kraft og vil, efterhaanden som Kirken organiseres i de forskjellige Lande, udstrække sig til alle Stammer, Tungemaal og Folk. Vor Religion er baade timelig og aandelig; den fordrer ikke alene vore aandelige, men ogsaa vore legemlige Kræfter. Tiendeloven var hellig i gamle Israel og var da, ligesom den nu er, et Middel til at erhverve saadanne Begavelser og Velsignelser, som ellers ikke kunde erholdes. Læs de Gamles Historie, og I vil see, at Velsignelserne og Begavelserne ei alene strakte sig til det timelige, men ogsaa til det evige Liv; læs Guds Handlemaade med sit Folk i de Dage; ransag de ældre og nyere Skrifter, og Eders Hjerter vil udvides og I vil med Iver og Taknemmelighed gribe ethvert Middel, som fører Eder tilbage til *ham*, fra hvem I udgik, I vil see Belønningen for Eders Arbeider, og Alle som Een vil med kraftig Haand tage fat paa Værket og modtage og udøve denne Lov med den samme levende Interesse og Beredvillighed, som hidindtil er bleven viist af de skandinaviske Hellige.

Vi er bleven saa vante til at betragte det, som er os anbetroet til det jordiske Livs Beqvemmeligheder, som vort eget, og vore Eiendele synes at være Frugten af vort eget Arbeide; men hvo gav os det? Hvo har Magten til at tage det? Hvo har skabt og opholdt os og alle andre Væsener, som er paa denne og utallige andre Planeter? For hvem skal vi gjøre Regnskab for vor Huusholdning? Hvo skal give os Velsignelse, hvis Storhed vi endnu ikke er i Stand til at fatte, hvis vi bliver trofaste? *Herren*, den store Jehova, der har al Magten i Himlen og paa Jorden, for hvem ethvert Knæ skal bøie sig. Derfor I, som er kaldede i Fredens Evangelium, I, Medbrødre i Christo, I, som nu, da Røsten lyder, har adlydt, og er bleven beseglede med den levende Guds Aand, samler Eder Liggendefæ i Himlen, hvor Møl og Rust ikke kan fordærve; fortjener Eder et Navn blandt Evighedens Archiver; tilkæmper Eder en Lod og en Plads blandt Guds Børn, at I ei alene maae være de Kaldede, men ogsaa de Udvalgte. Lad enhver af vor himmelske Faders Befalinger og Love være Rettesnoren for al vor Higen og Tragten; lad os opfylde alle vore Pligter overeensstemmende med den Nøiagtighed, som Guddommen besidder, saavidt vi i vor nærværende Tilstand kjender og forstaaer, at vi kan leve i Kraften af vor Gud og med Frimodighed forlange vor Faders Hjælp i enhver Henseende, naar vi har gjort, hvad vi bør og skal, at vi kunne være blandt deres Tal, der paa Opstandelsens Morgen skal synge Haleluja for Gud og Lammet og arve alle de Velsignelser, som bliver de Trofaste til Deel.

Vi har modtaget Brev fra Ældste P. O. Hansen, som forhen arbeidede paa Stjernens Contoir, hvilket indeholder mange gode og nyttige Vink for de emigrerende Hellige; men af Mangel paa Plads og formedels Brevets Længde kan vi ikke indrykke det i dets Heelhed, som var vor Hensigt. Vi vil derfor i det Følgende gjengive det væsentligste af dets Indhold.

Han opmuntrer de Hellige, ligesom de fleste af Emigranterne har gjort, der har skrevet tilbage, til fremfor Alt at følge de Raad og Formaninger, som gives dem af deres Foresatte, og ikke at tage saa mange tunge og unyttige Ting med, som Mange hidindtil har gjort, hvilket blot tjener til at paadrage dem unødige Udgifter, og han har seet mange af de Hellige maatte sælge deres overflødige Gods og ikke faae saa meget igjen for det, som de har betalt i Fragt, og har med stor Bedrøvelse seet deres Oxer i den brændende Hede falde til Jorden i Afmagt formedelst den Byrde, de havde at trække: Han raader dem til i enhver Henseende at følge de Raad, som rette Vedkommende giver, thi de Authoriteter, der har med Emigrationen at bestille, vil altid blive underrettede fra deres nærmeste Foresatte, hvad Emigranterne bør tage med. Blandt de Ting, han af sin egen Erfaring har lært vil

være gode at tage med paa Reisen, er lidt af det nødvendigste Værktøi, der ikke er for tungt, og Stof til at farve rødt, grønt, sort og bruunt med, samt Frø af Hävevæxter, saasom Grønkaal, Timian, Merian, Ribs, Stikkelsbær, dansk Senep, Spinat, Rødkaal, Kummen, Kjørvel, Dild osv. Bærrene tørres i Solen, uden at tage Frøet ud. Dernæst paalægger han de Hellige *Reenlighed.* Jo mindre Reisegods og jo mere Reenlighed, siger han, desto større Beqvemmelighed og Helbred. Beflit Eder paa sand Ydmyghed, Lydighed og Taalmodighed, og see ikke paa hverandres Skrøbeligheder, og lad Sladder være Eder en stor Vederstyggelighed. Paa saadan en lang Reise er det naturligt, at der er mange Besværligheder og Savn; men de Reisendes egen Ulydighed, Egensindighed og Svaghed i Troen paa Gud og hans Evangelium, siger han, er især de største Aarsager til Reisens Besværligheder; men meget kunne undgaaes, naar blot de Hellige ville rette sig efter de gode Raad og Formaninger, der gives dem af Mænd, som er mere erfarne end de. Han hilser Alle paa det Kjærligste.

Vi haaber, at de Raad, som gives de Hellige Gang efter Gang fra forskjellige Kanter, ikke altid vil blive upaaagtede eller være udtalte for døve Øren, men at de, der herefter emigrerer, vil drage sig de tidligere Emigranters Erfaring til Nytte.

Joseph Smiths Levnetslöb.

Decbr. 1835. (Fortsat fra Pag. 313).

Dette er aldeles falskt. Hvem disse Ægyptens gamle Indbyggere var, siger jeg ikke for nærværende. Abraham blev begravet paa sin egen Eiendom i „Macpelas Hule, paa Ephrons, Zochars den Hethiters Søns, Ager, som ligger tværtover for Mamre,“ som han kjøbte af Heths Sønner. Abimelech boede i samme Land og — for saa vidt vi veed — døde der; og Israels Børn førte Josephs Been med sig fra Ægypten, da de gik ud under Moses; følgelig kunde disse ikke være fundne i Ægypten i det 19de Aarhundrede. Abrahams og Josephs Optegnelser, som var fundne hos Mumierne, er smukt skrevne paa Papyrus med sort og en liden Deel med rødt Blæk eller Malning og fuldkommen bevarede. Charaktererne er saadanne, som findes paa Mumiernes Liigkister, Hieroglypher osv. med mange Charakterer og Bogstaver liig de nuværende (dog rimeligviis ikke fuldt saa svære) hebraiske uden Punkter. Optegnelserne erholdtes fra een af Liighvælvingerne i Ægypten i Nærheden af det Sted, hvor engang den berømte By Theben stod, af den berømte franske Reisende Antonio Sebolo i Aaret 1831. Han forskaffede sig Tilladelse af Mehemed Ali, dengang Vicekonge i Ægypten, under Beskyttelse af Chevalier Drovetti, fransk Consul, i Aaret 1828, og leiede til Arbeidet 433 Mand i 4 Maaneder og

2 Dage (dersom jeg forstaaer det rettelig) — ægyptiske eller tyrkiske Soldater for en Dagløn fra 4 til 6 Cents for hver Mand, trængte ind i Catacomben (Gravhvælvingen) den 27de Juni 1831, og erholdt 11 Mumier. Der var flere hundrede Mumier i den samme Gravhvælving; omtrent eet hundrede indbalsamerede efter den første Orden og opstillede i Nischer (Fordybninger i Væggene), og to eller tre hundrede efter den anden og tredie Orden, og lagte paa Gulvet eller Bunden af den store Hvælving. De to sidste Ordener af de Balsamerede var saa opløste, at de kunde ikke flyttes, og ikkun 11 af den første, fundne i Nischerne. Underveis fra Alexandria til Paris tog han ind til Triest, og efter 10 Dages Sygdom udaandede han. Dette var i Aaret 1832. Før sin Død testamenterede han det Hele til sin Fætter Hr. Miehael H. Chandler, som da var i Philadelphia, men som han formodede at være i Irland. Som Følge heraf blev det Hele sendt til Dublin, og Hr. Chandlers Beslægtede besørgede dem sendt til New-York, hvor de blev modtagne paa Toldboden om Vinteren eller Vaaren 1833. I April det samme Aar betalte Hr. Chandler Omkostningerne og satte sig i Besiddelse af sine Mumier. Indtil den Tid havde de ikke været tagne ud af Kisterne, ei heller disse aabnede. Ved at aabne Kisterne opdagede han, at i Forening med to af Legemerne var Noget rullet op i samme Slags Linneddug, mættet med det samme Jordbeg, hvilket, naar det undersøgtes, befandtes at være to Papyrus-Ruller, forhen omtalte. To eller tre andre Smaastykker af Papyrus med astronomiske Beregninger, Gravskrifter osv., blev fundne hos andre Mumier. Da Hr. Chandler opdagede, at der var Noget foruden Mumierne, formodede eller haabede han, at der maaskee var nogle Diamanter, eller værdifuldt Metal, og blev ikke lidet mismodig, da han saae sig skuffet. „Man sagde ham strax, medens han var i Toldboden, at der var ingen Mand i den Stad, som kunde oversætte hans Rulle; men blev af den samme Herre (en Fremmed) henviist til Hr. Joseph Smith, jun., som, vedblev han, besad en Slags Kraft eller Gave, hvorved han forhen havde oversat lignende Charakterer.“ Jeg var den Gang ubekjendt for Hr. Chandler, ei heller vidste han at en saadan Bog eller et saadant Værk, som Nephiternes Optegnelser, var bleven bragt for Publicum. Fra New York tog han sin Samling til Philadelphia, hvor han erholdt Bevidnelsen af de Lærde (see Messenger and Advocate Side 225,) og kom derfra til Kirtland, som forhen berettet, i Juli. Saaledes har jeg givet en kort Historie om Maaden, hvorpaa Fædrenes, Abrahams og Josephs, Optegnelser er bleven bevarede, og hvorledes jeg kom i Besiddelse af samme, — en correkt Oversættelse af dem vil jeg give paa dens rette Sted.

For at vise Aanden i de offentlige Aviser, saadanne som: *Philadelphia Saturday Courier*, *New York Daily Advertiser*, *Sunday Morning News*, og Pressen i Almindelighed, i det forløbne Aar, imod mig og Guds Sag, som jeg frygtløs har viet mig, anfører jeg Følgende, som en Prøve af det Hele fra Hr. M. Noahs *New Yorks Evening Star*.

Hedensk Tempel ved Erie Søen.

Den uforskammede Bedrager, Joe Smith, bekjendt for sin Guld-Bibel og som Mormon, har faaet sine stakkels fanatiske Efterfølgere til at opreise paa Stranden af Erie Søen, nær ved Painesville, Ohio, en Steenbygning, 78 Fod lang og 58 Fod bred, med Tagvinduer, benævnende samme: „Herrens Tempel.“ Vi skulde tænke, at dette Syndens Værk, trukken ud af Lommerne paa hans Taaber, eftersom det kaster sine Skygger over den blaae Sø, vilde farve Vandet med Skamrødme over Krænkelsen af dens smukke Bred, anvendt til saa vanhellige Øiemed.

Saa meget af Hr. M. Noah, en Jøde, som havde brugt al den Indflydelse, som stod i hans Magt for at bedrage hans Medbrødre, Jøderne, og faae dem til at troe, at det Nye Jerusalem for dem skulde bygges paa Grand Island, hvis Strande omgives af den samme Erie Søes Vande. Herren belønne ham efter hans Gjerninger.

1836. Fredag Morgen den 1ste Januar. Da dette er Begyndelsen af et nyt Aar, er mit Hjerte fyldt med Taknemmelighed til min Gud, fordi han har bevaret mit og min Familles Liv, medens atter et Aar er rullet hen. Vi er bleven underholdte og opholdte midt iblandt en ugudelig og fordærvet Slægt, udsatte for alle de Modgange, Fristelser og Elendigheder, som sædvanlig forekommer i det menneskelige Liv, for hvilket jeg føler at ydmyge mig i Støv og Aske, saa at sige, for Herren.

Men uagtet den Taknemmelighed, som fylder mit Hjerte ved at see tilbage paa det forløbne Aar, og de forøgede Velsignelser, som har kronet vore Hoveder, smerter det mig i mit Hjerte, formedelst den Udestaaelse, som er i min Faders Familie. Djævelen har gjort et voldsomt Angreb paa min Broder William og Calvin Staddard, og Mørkets Magter synes at nedtrykke deres Sind; og ikke alene deres, men det kaster ogsaa en mørk Skygge over mine Brødres og Søstres Sind, hvilket forhindrer dem fra at see Tingene, som de virkelig er; og Jordens og Helvedes Kræfter synes at være forenede for at tilintetgjøre os og Kirken, ved at bringe Uenighed i Familien; og i Sandhed, Modstanderen anvender al sin List for at hindre de Hellige i at blive begavede, ved at sætte Splid iblandt de Tolv og iblandt de Halvfjerdsindstyve, og Tvist og Skinsyge iblandt Kirkens Ældster og tjenstgjørende Medlemmer, og saaledes gjærer og udspredes Lastens Suurdeig iblandt Kirkens Medlemmer; men jeg har fast besluttet, at intet skal fra min Side mangle, for at jævne og venskabelig bortskaffe og ordne alle Familie-Tvistigheder paa denne Dag, saa at dette og de paafølgende Aar, være sig faa eller mange, kan blive anvendt i Retfærdighed for Gud. Jeg veed, at Skyen vil briste og Satans Rige gaae tilgrunde tilligemed alle hans sorte Planer, og at de Hellige vil komme frem ligesom Guld, der syv Gange er renset i Ilden, og være fuldkommengjorte ved Lidelser og Fristelser, og med Himlens og Jordens Velsignelser mangfoldiggjorte paa deres Hoveder. Maa Gud tilstede dette for Jesu Skyld. Amen.

Brødrene William, Hyrum og Onkel John Smith kom hjem til mig, og vi gik ind i et Værelse for

os selv, tilligemed min Fader og Ældste Martin Harris. Fader Smith aabnede vor Sammenkomst med Bøn, hvorefter han udtrykte sine Følelser paa en meget rørende og høitidelig Maade, ja, med en Faders hele Medfølelse, hvis Følelser var dybt saarede formedelst den Udestaaelse, som var i Familien, og medens han talte, hvilede Guds Aand over os med stor Kraft og vore Hjerter var bevægede. Broder William gjorde en ydmyg Tilstaaelse og bad om Forladelse for den Fornærmelse, han havde viist mig; og jeg bad ham om Tilgivelse, hvis jeg havde handlet forkeert i Noget. Bekjendelsens og Tilgivelsens Aand var fælles iblandt os Alle, og vi sluttede Pagt med hverandre for Guds Aasyn, de hellige Engles og Brødrenes, at bestræbe os for fra denne Tid af at opbygge hverandre i Retfærdighed i alle Ting og ikke lytte paa onde Rygter angaaende hverandre, men som sande Brødre gaae til hverandre med vore Besværinger i en sagtmodig Aand, og derved forfremme vor, vor Families og i Korthed — Alles Lyksalighed og Velvære. Min Kone, min Moder og min Skriver blev derpaa indladte, og vi gjentog for dem den Pagt, vi havde indgaaet, og medens Taknemmelighed opsvulmede de vore Barme, flød Taarer fra vore Øine. Jeg blev derefter opfordret til at slutte vor Forsamling, hvilket jeg gjorde med Bøn, og det var i Sandhed en Jubelfest og en Glædestid, hvorefter vi Alle i Forening lagde Hænder paa min Fætter George A. Smith, der øieblikkelig blev helbredet for et heftigt rheumatisk Anfald i hele Legemet, hvilket forvoldte ham stor Smerte.

Løverdag Morgen den 2den. Ifølge tidligere Bestemmelser gik jeg til Raadet Kl. 9. Dette Raad var sammenkaldt for at bedømme en Klage, som den 29de December var fremlagt mod Br. William Smith af Orson Johnson.

Raadet organiseredes og skred frem til Forretningerne; men førend Forhøret begyndte, stod Br. William op og vedgik ydmygt Klagen, som var fremlagt mod ham, og bad om Raadets og hele Forsamlingens Tilgivelse.

Et Votum blev derpaa tagen for at see om hans Bekjendelse var tilfredsstillende, og om Brødrene vilde udrække Haanden til Broderskab igjen. Med Munterhed oprakte hele Forsamlingen deres Hænder for at optage ham.

Ældste Almon W. Babbit vedgik ogsaa de Klager, som jeg havde fremlagt mod ham i et tidligere Raad, og blev optagen i Samfundet.

Raadet bestemte ved Votum, at Vinson Knight og Thomas Grover skulde ordineres til Ældster. Og nogle andre Sager blev behandlede i Enighed og i Fællesskab, og de bedste Følelser syntes at herske blandt Brødrene, og v re Hjerter var glade, og der var Glæde i Himlen, og min Sjæl lover Herren, thi hans Godhed og Barmhjertighed vedvarer evindelig.

Elijah Fordham, Hyram Dayton, Samuel James og John Herrot blev ligeledes af Raadet bestemte til at ordineres til Ældster under mine Hænder.

(Fortsættes.)

Contoirets Tilgodehavende den 30te Juni 1856.

Conferencen.	Agenten.	Gjæld.					
Kjøbenhavn.	A. P. Trane	785	Rdl.	5	Mk.	10	Sk.
Aalborg.	J. C. Klingbeck . . .	210	—	5	—	4	—
Fredericia.	H. P. Olsen	231	—	2	—	3	—
do	H. Jensen	72	—	2	—	13	—
Fyen.	Anders Jensen . . .	304	—	4	—	14	—
Lolland.	Peder Nielsen	187	—	5	—	3	—
Bornholm.	J. P. Folkman	152	—	"	—	6	—
Vensyssel.	J. C. Thomsen . . .	376	—	1	—	12	—
Skaane.	N. Nilson	337	—	5	—	7	—
Brevig.	C. C. A. Christensen .	806	—	1	—	9	—
Stockholm.	C. A. Madsen	597	—	"	—	15	—
	Summa	4063	—	"	—	"	—

Diverse Debitorer.

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4063	"	"
N. P. Petterson	12	"	"
A. Nielsen	5	3	"
Jürgens	2	"	11
Kohl	4	"	6
H. Christophersen . . .	3	5	11
H. Hendriksen	"	2	4
Niels Andersen	11	3	4
Lateris	4102	3	4

	Rdl.	Mk.	Sk.
Transport	4102	3	4
A .Grønbeck	9	3	8
A. Weibe	13	2	14
C. A. Madsen	7	5	6
Johan Liljenstrøm . . .	2	2	4
Aake Svensen	4	1	10
Sergeant Runde . . .	2	3	"
Luminary Office . . .	40	4	8
Summa	4183	2	6

Indbetalt til Contoiret.

H. Jensen	45	Rd.	-	Mk.	-	Sk.
A. P. Trane	30	—	-	—	-	—
C. C. A. Christensen	30	—	-	—	-	—
Summa	105	—	-	—	-	—

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne“ udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzens Gade Nr. 504, A. 5 Stuen tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Udgivet og forlagt af Hector C. Haight.
Trykt hos F. E. Bording.